

נספר לחניכים בלשוננו את הסיפור הבא:

"קל דעת אחד שאל את רבי יוסי בר מבריסק: מה הטעם במנהגי האבלות של שלושת השבועות?

האם אין הם מיותרים?.."

בשלב זה נעצור את הסיפור ונבקש מהחניכים לענות לאותו "קל דעת". נשאל:

- האם השאלה של אותו יהודי איננה מנקרת גם בלבנו? ובאמת, אנו מתפללים לבניין ירושלים בכל יום,

מדוע יש צורך עוד בשלושה שבועות שבהם מתנהגים ממש כאבלים?...

- האם ימי 'בין המצרים' אינם בעינינו לעתים כ'מטרד' שהיינו מעדיפים לוותר עליו

(ובייחוד שהם חלים בעיצומו של החופש הגדול...)?

נדון עם החניכים בשאלות ונעודד אותם להביע את דעתם הכנה בלי חשש, בצורה מכובדת וראויה, כמובן.

מדריך, שים לב! דווקא התייחסות כנה ואמתית לבעיה וירידה לשורשיה (ללא ניסיון לטשטש או להתעלם ממנה)

עשויים להניב רצון עמוק יותר להתמודדות אתה.

לאחר שנשמע את דברי החניכים נחזור לסיפור:

"...השיב לו רבי יוסי: משל למה הדבר דומה? לדליקה שפרצה בעיר וכלתה כמה בתים.

מי מבעלי הבתים שאכפת לו מהאסון שקרה, מפשפש בתילי האפר, אוסף ושומר לעצמו את שרידי מה שהיה ביתו.

כך יזכור ויפעל לבניין ביתו בקרוב. מי שהאסון אינו נוגע אליו והוא אף אינו מנסה להציל את מה שעוד אפשר להציל,

מובטח לו שגם לא ישקיע בבניין ביתו מחדש.

והנמשל: כל זמן שאנו מתאבלים באופן מעשי על חורבן ירושלים והמקדש - מובטח לנו שיקום וייבנה מחדש כי אנו

מעידים בכך שאיננו אדישים לחורבן ומצפים בכל רגע לתקומה."

נדון עם החניכים:

- מה דעתכם על התשובה? האם אכן דיני האבלות מסייעים לנו להחיות את זיכרון המקדש?

נסביר לחניכים שכעת נעסוק בהלכות בין המצרים וברקע לחורבן

מתוך רצון להעמיק את הבנתנו בדברים ולהשיב אותם אל לבנו.

נשחק פרה עיוורת. נשאל: האם זה כיף להיות הפרה העיוורת? לא! זה קשה מאוד! אנחנו רגילים לזהות אנשים ע"י העיניים, ועכשיו

אנחנו צריכים לזהות אותם בחושים אחרים וזה מאוד מאוד מקשה ולא נוח! ככה אנחנו ביחס לבית המקדש. אנשים שחיו כ שבית

המקדש היה קיים ונחרב, הרגישו שלקחו להם את האור, את העיניים, וזה היה קשה להם וכואב להם כל כך! אבל ילד שנולד עיוור,

בכלל לא יודע מה הוא מפסיד.. וכאלה אנחנו. התרגלנו למציאות עיוורת, התרגלנו לחיות על פי כללי המשחק החסרים!

חומות ירושלים נפרצו- משחקים חתול ועכבר

קוראים ל3 חניכים ואומרים ל2 להחזיק ידיים הכי חזק שהם יכולים ולשלישי לנסות להפריד את הידיים שלהם

מסר: מדמה את פריצת החומות

חסרון בית המקדש:

משחקים בקבוק ולוקחים את הבקבוק, משחקים הדגל ולוקחים את הדגלים.

מסר: לקחו לנו משהו שחשוב, שמשמעותי וצריך להסתדר בלעדיו..

